

ÎNCHINAREA LA DUMINICĂ: DOISPREZECE MOTIVE OFERITE !

Prima Tipărire, 2005

Copyright © 2005 ținută de

“LET THERE BE LIGHT MINISTRIES (rs)”

PO BOX 328

Rogue River, OR 97537

U.S.A.

www.LightMinistries.com

Toate drepturile sunt rezervate. Vă este dată permisiunea să retipăriți acest pamflet cu condiția ca să fie duplicată în întregime fără nici o schimbare sau comentare.

Pentru copii adiționale, cât și pentru a primi o listă completă cu alte materiale valabile, vă rog să scrieți la adresa următoare:

**BOOKLETS
P.O. BOX 328
ROGUE RIVER, OR 97537
U.S.A.**

ÎNCHINAREA LA DUMINICĂ:

Doisprezece Motive Oferite !

Duminica, prima zi a săptămânii, este vestită ca fiind “Sabatul Creștin”. Însă nu întotdeauna a fost astfel! Din vechime, duminica a fost o zi în care păgânii, vrăjitorii și alte feluri de popoare oculte și spiritiste s-au închinat soarelui; și de-aici a venit numele– Sun-day (Ziua soarelui). Nu a fost o zi în care să se închine Dumnezeului cerului, ci pentru a se închina dumnezeului acestei lumi– Lucifer, Satana sau Diavolul, și poate fi trasată din Babilonul antic și de la Nimrod.

Însă deoarece prima zi a săptămânii este observată aproape universal de creștini, în loc de ziua a șaptea a Sabatului al creațiunii pe care Creatorul a cerut-o să fie amintită de a fi păstrată sfântă (vezi Geneza 2:2-3; Exod 20:8-11), mulți justifică schimbarea de la Sâmbătă la Duminică pe motive biblice.

Există câteva motive pentru care observarea primei zile ale Duminicii este cerută, în loc de Sabatul Bibliei, pe care le vom examina aici.

Primul Motiv:

“Răscumpărarea este mai mare decât creațiunea; de aceea, noi trebuie să păstrăm ziua învierii lui Hristos în loc de Sabatul Domnului din vechime.”

Unde ne-a spus Dumnezeu lucrul acesta? Nu se găsește niciunde în Cuvântul lui Dumnezeu. Ce drept are atunci omul pentru a-și asuma un asemenea lucru și apoi să bazeze schimbarea Sabatului asupra acestuia? Dumnezeu niciodată n-a cerut oamenilor să păstreze vreo zi în amintirea răscumpărării. Însă El ne-a poruncit să păstrăm ziua a șaptea a Sabatului sfântă în amintirea Creațiunii prin care vom recunoaște pe Dumnezeu ca Creatorul nostru.

Însă dacă ar fi fost o datorie pentru a observa o zi din săptămână pentru motivul de mai sus, cu siguranță ziua răstignirii prezintă cererile cele mai înalte. Nu se spune că noi avem răscumpărare prin învierea lui Hristos, ci se spune că suntem răscumpărați prin vărsarea de sânge a lui Hristos (vezi Apocalipsa 5:9; Efeseni 1:7; Coloseni 1:14; Evrei 9:12, 15). Minunea faptului că Iehova a dăruit pe singurul Său Fiu iubit să moară pentru o omenire rebelioasă a fost un spectacol de iubire răscumpărătoare la care universul să poată privi în uimire de-a lungul veșniciei. Care a putut să se mininuze că soarele a fost învăluit în întuneric și că întreaga natură a tremurat la această privescătoare! Astfel Vinerea, ziua răstignirii, are cereri mai mari decât ziua învierii; însă Dumnezeu nu a cerut observarea nici uneia.

Dacă dorim să comemorăm răscumpărarea, nu e nevoie pentru a-L fura pe Dumnezeu de ziua Sa cea sfântă de odihnă în ordine pentru a o face. Pentru că Dumnezeu ne-a oferit memorii pentru acest eveniment (vezi 1 Corinteni 11:23-26).

Al doilea Motiv:

“Ucenicii s-au întâlnit în ziua învierii Domnului nostru pentru a comemora acel eveniment, iar Mântuitorul a sfințit această întâlnire unindu-se cu ei, iar prin aceasta El a făcut-o în Sabat” (vezi Ioan 20:19).

Chiar dacă aceasta ar fi fost adevărat, nu ar fi dovedit că Sabatul Domnului a fost schimbat. Pentru câteva zile la rând ucenicii n-au crezut că Domnul lor a fost înviat din morți, ci s-au adunat pentru scopul de a mânca împreună și pentru a fi ascunși de iudei (Marc 16:12-14; Ioan 20:19). Astfel ucenicii n-au comemorat învierea Mântuitorului, și e evident că ei n-au avut nici cea mai mică idee de vreo schimbare a Sabatului. Ei au păzit Sabatul după poruncă, și s-au întors la lucrul lor în prima zi a săptămânii (vezi Luca 23:55-56, 24:1).

Al treilea Motiv:

“După opt zile,’ Isus S-a întâlnit iarăși cu ucenicii Săi (vezi Ioan 20:26). Aceasta a trebuit să fie prima zi a săptămânii, prin care se dovedește că este Sabatul Creștin.”

Cine poate să fie sigur că “după opt zile” înseamnă doar o săptămână? O construire literală al acestui limbaj ar conduce pe cineva să creadă că aceasta s-a întâmplat în a noua zi “după opt zile” trecute.

Însă chiar dacă “după opt zile” înseamnă doar o săptămână literală, cum ar putea aceasta să dovedească că Duminica a devenit “Sabatul creștin” când acolo unde nici măcar o particulă de evidență că, fie că Hristos sau apostolii Lui să se fi odihnit în acea zi? Nu există un asemenea termen ca “Sabatul creștin” găsit în Biblie. Singurul Sabat săptămânal numit în Biblie este numit Sabatul Domnului— ziua a șaptea (vezi Geneza 2:2-3).

Nu ar trebui să fie atât de remarcabil că Hristos a găsit pe toți ucenicii Săi împreună, pentru că ei toți au avut un loc comun (vezi Fapte 1:13).

Al patrulea Motiv:

“Duhul Sfânt S-a coborât asupra ucenicilor în ziua Cincizecimii, care a fost prima zi a săptămânii. De aceea, prima zi a săptămânii ar trebui să fie observată în loc de Sabatul Domnului” (vezi Fapte 2:1-2).

Recunoscând că ziua Cincizecimii s-a petrecut în prima zi a săptămânii, rămâne să se dovedească că această zi a devenit Sabatul. A fost ziua Cincizecimii, și nu prima zi a săptămânii ceace Dumnezeu a dorit să onoreze.

Ziua Cincizecimii a fost numită în mod distinct, în ziua săptămânii în care aceasta a luat loc a trecut în tăcere. Nu a fost intenția Cerului pentru a onora prima zi a săptămânii, ci pentru a marca antitipul sărbătorii Cincizecimii (Paștelor).

Uciderea mielului pascal în ziua a patrusprezecea din prima lună și-a întâlnit antitipul în moartea Mielului lui Dumnezeu în acea zi (vezi Exod 12; Ioan 19; 1 Corinteni 5:7). Oferirea primelor roade pe ziua a șaisprezecea din prima lună și-a întâlnit antitipul în învierea Domnului nostru în acea zi, primele roade ale acelora care au adormit (vezi Leviticul 23; 1 Corinteni 15:20-23; Fapte 1:1-2). Și coborârea Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii a împlinit timpul sărbătorii Paștelor. Nu ziua a fost importantă în care aceste evenimente s-au întâmplat, ci că aceste ceremonii și servicii simbolice din vechime și-au întâlnit împlinirea lor în tip.

Dumnezeu nu a spus nimica în acest loc în ce privește ziua în care aceste evenimente s-au întâmplat, iar astfel nu există nici o dovadă pentru o schimbare în timpul schimbării Sabatului. “Nu adaugă nimic la cuvintele Lui, că să nu te pedepsească și să nu fi găsit mincinos” Proverbe 30:6.

Motivul al Cincilea:

“Pavel a frânt pâinea în prima zi a săptămânii. De aceea această zi a fost observată ca Sabatul creștin” (vezi Fapte 20:7).

De-a lungul unei perioade a bisericii Apostolice din Ierusalim s-a frânt pâinea zilnic (vezi Fapte 2:42-46). Dacă o singură instanță de frângere a pâinii în Troa în prima zi a săptămânii a transformat-o în Sabat, nu ar fi fost suficient ca această practică continuă a bisericii Apostolice din Ierusalim în frângerea pâinii să transforme și celelalte zile în Sabate deasemenea?

De ce să încercăm să prindem o singură instanță în care o întâlnire înserată a fost ținută în ziua Duminicii, și apoi să încercăm în zadar a dovedi că Sabatul a fost schimbat, în timp ce trecem cu vederea faptul că același apostol Pavel a predicat în fiecare zi a șaptea a Sabatului, nu doar iudeilor, ci și neamurilor? (Vezi Fapte 13:14, 42, 44, 16:13, 17:2, 18:4).

Al Șaselea Motiv:

“Noi trebuie să ne găsim odihnă în Isus, iar Isus S-a declarat Însuși a fi Domnul Sabatului. Astfel ziua a șaptea a săptămânii nu mai poate să fie păzită sfântă, pentru că Isus este Odihna Sabatului nostru” (vezi Matei 12:8, 11:28-30)!

În timp ce este adevărat că toți trebuie să-și găsească odihnă în Isus (odihnă de toate grijile, poverile, neliniștile, păcatele, etc.), și în timp ce deasemenea este adevărat că Isus Însuși a declarat a fi Domnul Sabatului, însă cu toate acestea nu este corect să concludem că Isus Însuși este Sabatul!

Regina Angliei nu este Anglia însăși, ci doar suverană asupra ei. Tot așa, **Isus Însuși nu este Sabatul, ci doar Suveran sau Domn al acestuia.** Astfel găsindu-ne odihna în Isus, noi nu trebuie să neglijăm nici odihna fizică de la lucrul nostru, în ziua săptămânală de Sabat. Și pentru că Isus și astăzi este Domnul tuturor urmașilor Lui, atunci totuși există o zi de Sabat asupra căruia El este Domn și pe care astăzi toți urmașii Lui trebuie să-L păzească! Și care zi din săptămână este această zi de Sabat a lui Dumnezeu în această perioadă al Noului Legământ?

“Căci într-un loc a vorbit (Dumnezeu) astfel despre ziua a șaptea: ‘Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui.’...Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu. (NOTĂ: acest cuvânt pentru “odihnă” în graca este “sabatismos” și în mod literal se traduce “Păstrarea Sabatului”- vezi Strong’s Exhaustive Concordance, Cuvântul grec #4520). Fiindcă cine intră în odihna Lui se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale. Să ne grăbim dar să intrăm în odihna această, pentru ca nimeni să nu cadă în aceiași pildă de neascultare.” Evrei 4:4, 9-11.

Astfel Pavel declară că există o zi de Sabat pe care toți urmașii lui Dumnezeu trebuie s-o păzească în această perioadă al Noului Legământ, și această zi a săptămânii este aceiași zi pe care

Dumnezeu a sfințit-o la creațiune– ziua a șaptea sau Sâmbăta! Haideți să ascultăm de sfatul Apostolului Pavel evitând să cădem din harul lui Dumnezeu datorită neascultării prin a refuza să păzim ziua Sa de odihnă a Sabatului!

Al Șaptelea Motiv:

“Pavel a poruncit bisericii din Corint să adune o colectă publică în prima zi a săptămânii; de aceea, aceasta a trebuit să fi fost o zi publică de închinare iar în consecință aceasta este Sabatul Creștin” (vezi 1 Corinteni 16:2).

Însă Pavel nu ne spune: “Puneți-vă darurile în visteria bisericii în prima zi a săptămâni;” ci ne spune: “În ziua dintâi a săptămânii, fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea...”

Apostolul le-a spus fraților corinteni să pună ceva acasă o porție din ceea ce va putea, după câștigul lor la începutul săptămânii înainte de a avea șansă de a cheltui totul. Prin a urma sfatul lui Pavel, ei astfel ar fi putut să-L pună pe Dumnezeu și cauza Sa în primul rând în afacerile lor financiare, în loc să le pună la sfârșitul săptămânii când toți banii lor au fost folosiți.

Întreaga întrebare se întoarce asupra însemnătății expresiei, “de el.” Două versiuni latine, Vulgate și Castellio ne oferă propoziția, “apud se,” ca însemnând “simțindu-se ca acasă.” O altă expresie similară este dată și în alte versiuni.

Așadar, textul nu dovedește că biserica Corinteană s-a adunat pentru închinare publică în ziua Duminicii; însă dimpotrivă, dovedește că fiecare trebuie să fie acasă la ei unde trebuie să-și examineze afacerile lor financiare și astfel punând astfel deoparte de la începutul săptămânii după cum Dumnezeu l-a prosperat. Dacă fiecare ar face astfel, când apostolul va veni, colectele lor adunate ar fi gata și fiecare ar putea să-i prezinte ceea ce au adunat.

Al Optulea Motiv:

“Nimeni nu știe într-adevăr pe care zi a săptămânii cade ziua originală a șaptea. Astfel fiecare persoană trebuie să decidă care zi a săptămânii vor păzi sfântă pentru Dumnezeu ca Sabatul Său, și Duminica este la fel de bună ca și oricare altă zi!”

Cu toate acestea nu există nici un timp pierdut de când creațiunea a luat loc și până acum. Astfel, **aceleași ciclu săptămânal de șapte zile care a fost stabilit la creațiune este la fel cu cele șapte zile al ciclului săptămânal pe care noi continuăm să-l observăm astăzi, cu toate că numele zilelor săptămânii au fost schimbate depinzând de calendarul folosit!**

Când calendarul a fost schimbat de la cel Iulian la cel Gregorian înapoi în secolul XVI, s-a descoperit că calendarul Iulian a fost în urmă cu zece zile de anul solar. Însă același ciclu săptămânal de șapte zile n-a fost alterat cu toate că au fost adăugate zece zile la calendarul Gregorian. Joi, 4 Octombrie, 1582 în calendarul Iulian, a fost imediat urmată de Vineri, Octombrie 15, 1582 în calendarul Gregorian– **astfel păstrând continuitatea de la Duminică la Sâmbătă al ciclului săptămânal!** Însă cu toate că unii nu vor crede faptul că nu există nici un timp pierdut de la creațiune, Dumnezeu arată într-adevăr tuturor oamenilor Lui care zi a săptămânii este ziua a șaptea– ziua adevărată de închinare a Sabatului a lui Dumnezeu!

Când Hristos a fost pe acest pământ, fiind Domnul Sabatului, El a știut cu siguranță care zi a săptămânii a fost ziua a șaptea păstrată din vechime de la creațiune pentru a te închina lui Dumnezeu. Însă pentru că noi folosim un calendar diferit astăzi decât pe cel care L-a folosit Hristos, care zi a săptămânii din calendarul nostru modern este ziua a șaptea a Sabatului? Biblia arată foarte clar tuturor celor care doresc să vadă în evenimentele din jurul crucificării și al învierii Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos care este exact ziua săptămânii a Sabatului sfânt a lui Dumnezeu de astăzi.

Biblia ne arată că Hristos a fost crucificat în ziua a șasea zi a săptămânii, sau ziua pregătirii—ziua din'naintea Sabatului care urma să vină (vezi Marcu 15: 42; Luca 23:54; Ioan 19:31, 42; Matei 27:62), El a fost înviat în prima zi a săptămânii, sau ziua după cea a Sabatului care trecuse (vezi Matei 28:1-8; Marcu 16:1-10; Luca 24:1-8; Ioan 20:1), astfel arătând că Hristos S-a odihnit în mormânt în ziua a șaptea a Sabatului. Este un fapt bine cunoscut că Hristos a înviat din mormânt Duminică dimineața—la care mulți se referă la Paștele învierii (vezi Fapte 12:4). Cu această cunoștință al adevărului, e ușor de determinat care corespund zilele săptămânii din calendarul nostru modern cu zilele săptămânii din vechime.

După ce Hristos a înviat în ziua pe care astăzi noi o numim Duminică ,această zi corespunde cu prima zi a săptămânii din vechime— sau cu ziua după Sabat. Apoi ziua pe care noi o numim Sâmbătă în calendarul nostru modern, corespunde cu ziua a șaptea al săptămânii din vechime, și ziua pe care noi o numim Vineri în calendarul nostru modern, corespunde cu ziua a șasea al săptămânii din vechime— sau ziua pregătirii care este înaintea Sabatului! Astfel toți care doresc să urmeze și să-L slujească pe Dumnezeu cu toată inimă, mintea și puterea lor, din iubire pentru ceace El a făcut și continuă să facă pentru ei, vor vedea că ziua a șaptea a Sabatului lui Dumnezeu de astăzi este Sâmbătă— ziua după Vineri, și ziua din'naintea Duminicii! Astfel aceasta ne arată cu claritate că ziua Sabatului lui Dumnezeu nu și-a schimbat locul său al șaptelea în ciclul săptămânal deoarece a fost făcut sfânt la creațiune, iar aceasta nu se va întâmpla niciodată!

Sabatul lui Dumnezeu a fost înființat în Eden înainte ca păcatul să fi intrat în lume ca zi a șaptea al creațiunii săptămânii (vezi Geneza 2:2-3). Dumnezeu a restabilit aceiași zi a Sabatului după ce păcatul a intrat în lume pentru toți oamenii Lui aleși pe care s-o păzească și să se închine Lui în această zi, după Exodul (ieșirea) din Egipt—vreo 2500 ani mai târziu (vezi Exod 20:8-11). Aceiași zi a șaptea a Sabatului a fost observată de Hristos și ucenicii Lui— vreo 1500 de ani și mai târziu. Aceiași zi a șaptea a Sabatului a trebuit să fie observată de poporul lui Dumnezeu cu 33 de ani mai târziu după moartea lui Hristos în perioada Noului Legământ (vezi Evrei 4:4-11). **Și ați realizat că aceiași zi a șaptea a Sabatului va continua să fie păzită după ce Hristos va veni iarăși, și pământul va fi făcut nou?** (Vezi Isaia 66:22-23). Aceasta este pentru că ziua a șaptea a Sabatului este memorialul creațiunii, și va ținti în mod direct pentru totdeauna către Dumnezeu ca Creatorul nostru! Voi nu puteți să schimbați această zi a Sabatului într-o altă zi a săptămânii tot așa cum nu puteți să schimbați ziua nașterii voastre într-o altă zi! Astfel ziua a șaptea sau Sabatul—Sabatul de închinare a lui Dumnezeu , nu se va schimba niciodată, ci va rămâne întotdeauna ziua Sabatului pentru a te închina lui Dumnezeu de-a lungul veșniciei!

Fie ca Dumnezeu să ne dăruiască Duhul Său de har și de putere pentru a-L servi și pentru a ne închina Lui în ziua aleasă a Sabatului în ziua Sâmbetei, și nu în ziua Duminicii sau oricare altă zi a săptămânii. Astfel făcând astfel, noi vom arăta că noi servim și ne închinăm adevăratului Dumnezeu al creațiunii, și nu vreunui alt așa numit dumnezeu!

Al Nouălea Motiv:

“Noi trebuie să ne închinăm lui Dumnezeu în fiecare zi, nu doar într-o singură zi din săptămână. De aceea nu este nevoie să păstrăm doar o zi din săptămână ca zi a Sabatului pentru Dumnezeu.”

În timp ce este adevărat că creștinii trebuie să se închine și să-I slujească lui Dumnezeu în fiecare moment din fiecare zi, cu toate acestea e imposibil ca ei să păstreze fiecare zi a săptămânii ca zi de Sabat sfânt lui Dumnezeu! Dumnezeu ne spune cu claritate:

“Adu-ți aminte de ziua de odihnă că so sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci tot lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău; să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiică ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.” Exodul 20:8-11.

În această poruncă și declarație a lui Dumnezeu găsim câteva puncte care arată că motivul și crezul de mai sus este în erore.

În primul rând: Dumnezeu a poruncit tuturor urmașilor Lui să păzească Sabatul Său prin a nu lucra în această zi de închinare. Astfel dacă cineva ar încerca să păzească fiecare zi a săptămânii ca zi de închinare a Sabatului lui Dumnezeu, atunci nici ei, și nici vreo altă persoană în legătură cu ei n-ar putea să lucreze pentru a-și câștiga existența de zi cu zi din fiecare săptămână! **Dacă omul ar încerca să urmeze acest plan, curând ar deveni destituit și ar muri de foame!** Astfel, nu este corect să credem că trebuie să păstrăm fiecare zi ca zi de închinare a Sabatului pentru Dumnezeu.

În al doilea rând: Dumnezeu a poruncit tuturor urmașilor Lui să lucreze șase zile din fiecare săptămână, ci doar să păzim ziua a șaptea a Sabatului din fiecare săptămână ca o zi deosebită și sfântă de închinare în care să nu lucrăm nimica! Astfel dacă cineva încearcă să păzească fiecare zi a săptămânii ca Sabat de închinare lui Dumnezeu, astfel refuzând să lucreze în celelalte șase zile a săptămânii după cum Dumnezeu a poruncit, **atunci el ar merge direct împotriva voinței lui Dumnezeu pe care pretinde să-L slujească.** Aceasta ne arată deasemenea că Duminica, împreună cu celelalte 5 zile ale săptămânii, **nu sunt nimic mai mult decât zile obișnuite de lucru, fără a fi sfințite în vreun fel**, în timp ce Sâmbăta este singura zi a săptămânii pe care Dumnezeu o declară sfântă!

În al treilea rând: Dumnezeu ne-a spus clar că doar ziua a șaptea din fiecare săptămână a trebuit să fie ținută sfântă ca zi de închinare a Sabatului, nu doar oricare altă zi a săptămânii: nu prima, sau a doua, sau a treia, etc., ci doar ziua a șaptea! De aceea **orice urmaș a lui Dumnezeu păstrând oricare altă zi a săptămânii ca zi de închinare a Sabatului pentru Dumnezeu, ar merge direct împotriva poruncii și voinței lui Dumnezeu pe care ei pretind să-L servească!**

Motivul Zece:

“Sabatul a făcut parte din legea Ceremonială al Vechiului Legământ; astfel a fost pironită la cruce când a murit Hristos, iar Duminica i-a luat locul în această perioadă al Noului Legământ” (vezi Coloseni 2:14-17).

După cum s-a notat deja, ziua a șaptea a Sabatului a fost dată poporului lui Dumnezeu la creațiune. Aceasta înseamnă că Sabatul a fost în existență înainte ca păcatul să fi intrat în lume, iar astfel a fost înainte ca legile ceremoniale și sacrificiale să fi fost instituite. **De aceea Sabatul săptămânal a lui Dumnezeu n-a putut să facă parte din legile ceremoniale, iar astfel n-a fost pironit la cruce împreună cu legile de sacrificiu.**

Deoarece multora le este greu să diferențieze între legile ceremoniale scrise de Moise, și Legea Morală ale celor zece porunci rostite și scrise de Dumnezeu, haideți să examinăm diferențele clare dintre cele două.

Legea ceremonială este numită “legea unei porunci pământeste” (Evrei 7:16); și Legea Morală a lui Dumnezeu, este declarată ca fiind, “Noi știm că legea este spirituală.” Romani 7:14. Una este o lege care “trebuia numaidecât să aibă loc și o schimbare.” Evrei 7:12. Legea Morală este aceea de care Hristos a spus, “...câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile.” Matei 5:18.

Legea ceremonială a fost “umbra bunurilor viitoare” (Evrei 10:1), și a fost impusă “până la o vreme de îndepărtare.” Evrei 9:10. Însă cealaltă a fost un cod moral, de care s-a spus de Ioan, “Oricine face păcat, face fărădelege; și păcatul este fărădelege.” 1 Ioan 3:4. Una este un jug care nu poate fi purtată (vezi Fapte 15:10); iar cealaltă este “legea libertății” prin care vom fi judecați (vezi Iacov 2:8-12).

Legea ceremonială este aceea lege pe care Hristos “în trupul Său a înlăturat-o” (vezi Efeseni 2:15); legea morală este aceea pe care El n-a venit ca s-o distrugă (vezi Matei 5:17). Una este numită “orânduirile scrise cu mâna” “care a fost împotriva noastră,” care a fost pironită la cruce și dată la o parte prin moartea lui Hristos (vezi Coloseni 2:14); cealaltă este Legea pe care El a venit s-o înalțe și s-o onoreze (vezi Isaia 42:21) și pe care Iacov a declarat-o ca fiind “legea împărătească” care este păcat pentru a o încalcă (vezi Iacov 2:8-12). Una a fost o lege temporară care a fost anulată “din pricina neputinței și zădărnicii ei” (vezi Evrei 7:18); cealaltă este o Lege veșnică și neschimbătoare care nu poate să fie anulată: “Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea.” Romani 3:31.

Legea ceremonială este aceea lege care a fost zidul de la mijloc de despărțire dintre Iudei și Neamuri (vezi Efeseni 2:14); cealaltă este aceea Lege, lucrarea pe care și Neamurile se spune că o au în inima lor (vezi Romani 2:14-15). Una este legea poruncilor conținute din orânduirii (vezi Efeseni 2:15); Legea morală este poruncile lui Dumnezeu, care este datoria întregii omeniri s-o păzească (vezi Eclesistul 12:13).

Această Lege Morală ale celor 10 porunci este adusă în vedere de solia întreită îngerească (vezi Apocalipsa 14:9-12). Aceasta este Legea pe care rămășița seminției femeii a păzit-o în ultimele zile când balaurul a făcut război cu aceasta (vezi Apocalipsa 12:17). Această Lege morală va asigura pe toți care o păzește de a avea dreptul să între în împărăția cerului pentru a mânca din pomul vieții (vezi Apocalipsa 22:14).

Fără îndoială, aceste două legi nu pot fi confundate. Legea morală a fost înălțată, onorată, întemeiată, e sfântă, dreaptă, spirituală, bună și împărătească; în timp ce cealaltă este pământescă, e doar o umbră, împovărătoare, și a fost dată la o parte, sfărâmată, pironită la cruce, schimbată și anulată din pricina neputinței și zădărnicii ei.

Este adevărat că preceptele Legii morale sunt amestecate în cărțile lui Moise cu preceptele Legii morale. Însă aceasta nu poate s-o includă în legea ceremonială și care să fie dată la o parte

deasemenea. Legea morală este la fel de veșnică ca Dumnezeu, în timp ce legea ceremonială a fost înforțată doar până la moartea lui Hristos pe cruce. Aceia care împart drept cuvântul lui Dumnezeu niciodată nu vor confunda aceste legi esențiale însă diferite, și nici nu vor aplica Legii împărătești a lui Dumnezeu limbajul adresat în ce privește orânduirilor scrise cu mâna omenească.

Fapul că cele Zece Porunci sunt un cod perfect în ele însăși se vede din diferite aspecte. Dumnezeu le-a rostit cu vocea Sa; și s-a spus, “El n-a adăugat nimic altceva” (vezi Deuteronom 5:22), astfel arătând că El a dăruit o Lege completă. El le-a scris pe două table de piatră cu Însuși degetul Său, o altă dovadă că aceasta a fost un cod moral complet (Deuteronom 9:9-11). El a făcut ca doar acestea să fie așezate în chivotul de îndurare din încăperea a doua din sanctuar (vezi Exodul 30:6; Evrei 9:4-5), o dovadă evidentă că Legea a fost cea care a făcut necesară ispășirea pentru că a fost încălcată. Iar Dumnezeu Însuși a scris pe tablele de piatră, o Lege și porunci (vezi Exodul 24:12).

Amândouă legile au avut Sabate, însă acestea au avut diferențe distincte între ele. Ziua a șaptea a Sabatului își are originea în Eden înainte de păcat, ca parte al Legii de neschimbat a lui Dumnezeu, și întotdeauna s-a desfășurat în ziua a șaptea pe care noi o numim Sâmbătă. În timp ce sabatele sărbătorești au fost instituite după păcat ca parte al legii ceremoniale, și ar fi putut să i-a loc în oricare altă zi a săptămânii. Ziua a șaptea a Sabatului a fost scrisă pe piatră de Însuși degetul lui Dumnezeu. În timp ce sabatele ceremoniale au fost scrise pe materiale de pânză, hârtie, sau piele de animale de mâna lui Moise. Ziua a șaptea a Sabatului, împreună cu cele 9 porunci, au fost așezate în chivot direct sub scaunul de îndurare cu slava și prezența lui Dumnezeu deasupra (vezi Exodul 30:6, 40:20, 34), semnificând că acestea trebuiau să fie înforțate permanent și că au fost neschimbătoare. În timp ce sabatele ceremoniale au fost puse lângă chivot (vezi Deuteronom 31:26), semnificând că acestea trebuiau să fie înforțate doar pentru o vreme, până când scopul lor a fost îndeplinit. În ziua a șaptea a Sabatului nu s-a fiert mâncare, ci toată mâncarea a fost pregătită în ziua a șasea sau în ziua pregătirii (vezi Exodul 16:23). În timp ce în zilele de sabate ceremoniale s-a permis pregătirea mâncării (Exodul 12:14-16). Și în ziua a șaptea a Sabatului, nici o lucrare nu s-a putut face—nici măcar lemnele nu s-au putut aduna pentru pregătirea mâncării (vezi Numeri 15:32-36). În timp ce în sabatele ceremoniale s-a putut aduna diferite ramuri din pomi (în timpul sărbătorii corturilor) în ordine pentru a construi corturi (vezi Leviticul 23:34-40).

Astfel vedem o diferență clară între porunca a patra de neschimbat a Legii morale pentru a păzi sfântă ziua a șaptea a Sabatului, și tipurile temporare și sărbătorile ca o umbră al zilelor sabatice din legea ceremonială. Ziua a șaptea a Sabatului a fost “făcută pentru om” înainte ca el să fi căzut în păcat; de aceea nu poate să fie un tip sau o umbră ținând spre moartea lui Hristos, și de aceea n-a putut să fie pironită la cruce, ci continuă să ne îndrepte spre începutul istoriei acestui pământ și spre Creatorul nostru al tuturor. Însă zilele sabatice ceremoniale, cât și toate celelalte tipuri al economiei Iudaice, a venit în existență după ce omul a căzut în păcat și a avut nevoie de un Mântuitor; astfel acestea au fost o umbră ținând înainte spre răscumpărare iar acestea într-adevăr au fost pironite la cruce (vezi Coloeni 2:14).

Apostolul Pavel chiar ne spune că poporul lui Dumnezeu trebuie să continue să păzească Sabatul Legii morale după moartea lui Hristos, însă el nu ne spune niciunde că noi trebuie să păstrăm sabatele legii ceremoniale! (Vezi Evrei 4:4-11).

Ar trebui să fie clar pentru toți care doresc să vadă că darea la o parte al orânduirilor scrise cu mâna ale legii ceremoniale lasă în forță deplină preceptele Legii împărătești, și că deasemenea că legea umbrelor ținând înainte spre moartea lui Hristos a expirat când s-a întâmplat acel eveniment. Încălcarea Legii morale a fost aceea care a cauzat pe Mântuitor să-Și dea viața pentru a te salva pe

tine și pe mine din păcat. Astfel continuarea sfințirii neschimbătoare a celor 10 porunci, incluzând cea de-a patra al zilei Sabatului, poate să fie judecat prin faptul că Dumnezeu Și-a dat singurul Său Fiu pentru a-i lua blestemul asupra Sa și să moară datorită încălcării noastre al acesteia.

Motivul Unsprezece:

“Sabatul a fost dăruit doar pentru poporul Iudeu la Muntele Sinai, și a fost înlocuit în Dispensațiunea Evangheliei cu Duminica” (vezi Exodul 20:8-11).

Mai întâi de toate, **ziua a șaptea a Sabatului a fost dat de Dumnezeu înainte ca poporul Iudeu să fi fost născut!**

“În ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea, pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse.” Geneza 2:2-3.

Deasemenea, când Dumnezeu Și-a scos poporul Său afară din Egipt, și i-a hrănit cu mâna în deșert, li s-a spus să adune în fiecare dimineață destulă mană doar pentru acea zi, și orice ar fi rămas nefolositor devenit viermănos și stricat. Însă în ziua a șasea, sau Vineri, “când vor pregăti ce au adus acasă, vor avea de două ori mai mult decât vor strânge în fiecare zi....Au lăsat-o până a două zi dimineață,...și nu s-a împuțit, și n-a făcut viermi... Și poporul s-a odihnit în ziua a șaptea.” Exodul 16:5, 24, 30. Aceasta ne arată clar că poporul lui Dumnezeu a avut o cunoaștere a zilei a șaptea a Sabatului chiar înainte ca legea să fi fost dată la Muntele Sinai!

Astfel ziua a șaptea a Sabatului lui Dumnezeu a fost în existență înainte de Iuda, înainte de Iacov, înainte de Avraam, și chiar înainte de potop. Astfel peste 2000 de ani înainte ca vreun iudeu să fi umblat pe pământ, Sabatul a fost în existență! **Astfel Sabatul lui Dumnezeu n-a fost o instituție iudaică și de aceea n-a putut să fie dată la o parte când a sosit Dispensațiunea Evangheliei!**

Motivul Doisprezece:

“Ioan a fost în Duhul în ziua Domnului, care fără îndoială a fost prima zi a săptămânii” (vezi Apocalipsa 1:10).

Însă noi întrebăm: pe ce bază se poate asuma că aceasta dovedește punctul pe care pretinde să-l dovedească? Acest text, este adevărat că aduce o dovadă directă că există o zi în Dispensațiunea pe care Domnul dovedește să fie a Sa; însă există vreun text în Biblie care mărturisește că ziua Domnului este prima zi a săptămânii? Nu există nici măcar unul.

Însă cu toate acestea există un raport că Dumnezeu are o zi a Sa și că El Însuși a rezervat-o ca Sabatul Său. “Și Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o; pentru că El S-a odihnit de toată lucrarea pe care Dumnezeu a creat-o și a făcut-o” Geneza 2:3.

“Căci într-un loc a vorbit astfel despre ziua a șaptea: ‘Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui....Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu.’ Evrei 4:4, 9.

“Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfatărea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L și dacă-L vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecarii, atunci te vei putea desfăta în Domnul, Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit.” Isaia 58:13-14 (vezi deasemenea Exodul 16:23, 20:10; Marcu 2:28).

Atunci ziua a șaptea este adevărata zi de odihnă pe care Dumnezeu a rezervat-o pentru El Însuși când El a dat omului celelalte șase zile, iar această zi El o numește ziua Sa cea sfântă. Aceasta este ziua pe care Noul Testament declară că Fiul omului este Domnul acesteia. Nu există decât o zi pe care Biblia o numește ziua Domnului, și nu este alta decât Sabatul poruncii a patra – Sâmbăta.

Deoarece este foarte clar că nu există suport Biblic pentru oricare din motivele dăruite pentru schimbarea Sabatului lui Dumnezeu de la Sâmbătă la Duminică, trebuie să fie pusă o întrebare: când a fost această schimbare făcută? Și mai important decât aceasta: Cine a făcut această schimbare?

“Probabil cel mai îndrăzneț lucru, cea mai revoluționară schimbare pe care a făcut-o vreodată Biserica, s-a întâmplat în primul secol. **Ziua sfântă, Sabatul, a fost schimbat de la Sâmbătă la Duminică.** A fost aleasă ‘Ziua Domnului’, nu după vreo îndrumare din Scripturi, ci după simțul Bisericii și al puterii ei....Oamenii care cred că Scripturile trebuie să fie singura autoritate, ar trebui în mod logic...să păzească Sâmbăta sfântă.” *St. Catherine Church Sentinel*, Algonac, Michigan, May 21, 1995.

“Unii teologieni au susținut că Dumnezeu deasemenea a determinat în mod direct Duminica ca zi de închinare în Noua Lege, că El Însuși a substituit în mod explicit Duminica pentru Sabat. Însă această teorie acuma este cu totul abandonată. Acuma se susține în mod comun că Dumnezeu a dăruit bisericii Sale puterea pentru a pune deoparte oricare zi, sau zile pe care ea le consideră potrivite ca Zile Sfinte. **Biserica a ales Duminica, prima zi a săptămânii**, iar de-a lungul timpului a adăugat alte zile ca zile sfinte.” John Laux, *A Course in Religion for Catholic High Schools and Academies*, 1936 edition, vol 1, p 51.

“Biserica Catolică care există de peste o mie de ani înainte de existența unui Protestant, prin virtutea misiunii ei divine, a schimbat ziua de la Sâmbătă la Duminică....Lumea Protestantă la nașterea ei a găsit Sabatul creștin apărât prea puternic pentru a merge împotriva existenței ei; de aceea s-a pus sub necesitatea de a consimți în aranjament, astfel presupunând dreptul Bisericii (Catolice) pentru a schimba ziua, cu trei sute de ani în urmă. De aceea Sabatul creștin este *până acuma*, recunoașterea începutului Bisericii Catolice ca mireasa Duhului Sfânt, fără nici un cuvânt de muștrare din partea Lumii Protestante.” James Cardinal Gibbons in the *Catholic Mirror*, September 23, 1893.

“Întrebare - Care este ziua Sabatului?

“Răspuns - Sâmbăta este ziua Sabatului.

“Întrebare - De ce observăm Duminica în loc de Sâmbătă?

“Răspuns - Noi observăm Duminica în loc de Sâmbătă pentru că Biserica Catolică...a transferat solemnitatea de la Sâmbătă la Duminică.” Peter Geiermann, C.S.S.R., *The Convert's Catechism of Catholic Doctrine*, p 50, 3rd edition, 1957.

Astfel vedem că Biserica Catolică a schimbat ziua Sabatului lui Dumnezeu. Însă prin puterea sau autoritatea cui a fost Sabatul lui Dumnezeu schimbat al poruncii a patra de la Sâmbătă la Duminică? Biserica Catolică declară cu mândrie:

“Autoritatea Bisericii n-a putut să fie legată de autoritatea Scripturilor, **pentru că Biserica s-a schimbat...Sabatul în Duminică, nu prin porunca lui Hristos, ci prin autoritatea ei.**” *Canon and Tradition*, p 263.

“Este Sâmbăta ziua a șaptea după Biblie și după cele Zece Porunci? Răspund da. Este Duminica prima zi a săptămânii și a schimbat Biserica ziua a șaptea– Sâmbăta– pentru Duminică, prima zi? Răspund da. A schimbat Hristos ziua? Răspund nu!”

“Cu credințioșie al vostru, J. Card. Gibbons.” James Cardinal Gibbons, Archbishop of Baltimore, Md. (1877-1921), într-o scrisoare semnată.

“Din aceasta noi înțelegem cât de mare este autoritatea bisericii în interpretare sau explicare a poruncilor lui Dumnezeu pentru noi– o autoritate care este recunoscută prin practică universală al întregii lumi creștine, chiar și al acelor secte care pretind să aibe Sfintele Scripturi ca singura lor regulă de credință, deoarece ei observă ca zi de odihnă nu ziua a șaptea a săptămânii cerută de Biblie, ci prima zi. Pe care noi știm că trebuie să fie păstrată sfântă, doar din tradiția și învățătura bisericii Catolice.” Henry Gibbons, *Catechism Made Easy*, #2, 9th edition, vol 1, p 341-342.

“De exemplu, niciunde în Biblie nu găsim că Hristos sau Apostolii au poruncit ca Sabatul să fie schimbat de la Sâmbătă la Duminică. Noi avem porunca lui Dumnezeu dată lui Moise pentru a păstra sfântă ziua Sabatului, aceea este ziua a șaptea a săptămânii, Sâmbăta. Astăzi majoritatea creștinilor păstrează Duminica pentru că ni s-a descoperit de Biserica [Romano Catolică] în afara Bibliei.” *Catholic Virginian*, October 3, 1947, p 9, article “To Tell You the Truth.”

“Scrisă de degetul lui Dumnezeu pe cele două table de piatră, acest cod Divin (cele zece porunci) a fost primit de la Cel Atotputernic de Moise în mijlocul tunetelor de pe Muntele Sinai...Hristos a rezumat aceste porunci în preceptul dublu al carității– iubirea pentru Dumnezeu și pentru aproapele (nosatru); El le-a proclamat ca fiind în vigoare sub Noua Lege în Matei 19 și în predica de pe Muntele Măslinilor (Matei 5)...Biserica (Catolică) de partea cealaltă, după ce a schimbat ziua de odihnă de la Sabatul Iudeu, sau ziua a șaptea a săptămânii, la prima, a făcut porunca a treia să se refere la Duminică ca ziua care să fie păstrată sfântă ca Zi a Domnului.” *The Catholic Encyclopedia*, vol 4, “Cele Zece Porunci”, 1908 edition by Robert Appleton Company; (also the 1999 On-line edition by Kevin Knight, URL: <http://www.newadvent.org/04153a.htm>), Imprimatur, John M. Farley, Archbishop of New York.

“...Dacă ea n-ar fi avut o asemenea putere, ea n-ar fi putut să fi făcut ceea ce toți religioniștii moderni sunt de acord cu ea; – ea n-ar fi putut să fi substituit observarea Duminicii a primei zile a săptămânii, pentru observarea Sâmbetei ziua a șaptea a săptămânii, o schimbare pentru care nu există nici o autoritate scripturistică.” Stephen Keenan, *A Doctrinal Catechism On the Obedience Due to the Church*, 3rd edition, Chapter 2, p 174 (Imprimatur, John Cardinal McCloskey, Archbishop of New York).

Și pentru că Biserica Romano Catolică pretinde puterea și autoritatea ei însăși pentru a schimba ziua de închinare a lui Dumnezeu de la Sâmbătă– ziua a șaptea a săptămânii la Duminică– prima zi, și nu prin puterea și autoritatea lui Dumnezeu găsită în Scripturile Sale, atunci Duminica este cu totul, și doar o zi de închinare formată de Biserica Romano Catolică și nu de Dumnezeu! Iar Biserica Catolică nu îi este teamă să recunoască aceasta!

“Nu este fiecare creștin obligat să sfințească Duminica și să se abțină în acea zi de la orice lucru de slugă care nu este necesară? Nu este observarea aceste legi printre cele mai proeminente datorii sfinte? Însă puteți să citiți Biblia de la Geneza la Apocalipsa, și nu veți putea găsi nici măcar o singură linie autorizând sfințirea Duminicii. Scripturile înforțează observarea religioasă a Sâmbetei, o zi pe care noi nu o sfințim niciodată.” James Cardinal Gibbons, *The Faith of Our Fathers* (1917 edition), p 72-73 (16th Edition p 111; 88th Edition, p 89).

“Ei [Protestanții] consideră a fi datoria lor pentru a păstra Duminica sfântă. De ce? Pentru că Biserica Catolică le spune să facă astfel. Ei nu au nici un alt motiv... Observarea Duminicii astfel devine o lege ecleziastică, distinctă, cu totul după legea divină al observării Sabatului....Aurul legii Duminicii...este Biserica Catolică.” *Ecclesiastical Review*, February, 1914.

“Duminica...este cu totul o creațiune a Bisericii Catolice.” *American Catholic Quarterly Review*, January, 1883.

“Duminica ...este doar legea Bisericii Catolice...” *American Sentinel (Catholic)*, June, 1893.

“Duminica este o instituție Catolică iar cererea ei în observarea acesteia poate fi apărută doar pe principiile Catolice....De la început și până la sfârșitul Scripturii nu există nici măcar un singur pasaj care împuternicește transferul închinării publice săptămânale de la ultima zi a săptămânii la prima.” *Catholic Press*, Sydney, Australia, August, 1990.

Însă mulți vor spune: “Și ce dacă Roma a schimbat ziua de închinare a lui Dumnezeu la Duminică! Ce diferență face într-adevăr? Pe lângă aceasta, nu pot să fiu pierdut pentru că mă închin lui Dumnezeu Duminica în loc de Sâmbătă– în ziua a șaptea.” Însă ce ne spune Dumnezeu?

La Muntele Sinai Dumnezeu Însuși a venit jos și a proclamat Legea Sa cea sfântă—cele zece porunci. Porunca a patra, care tratează ziua Sabatului, și se află în inima sau partea centrală a Legii.

“**Adu-ți aminte** de ziua de odihnă că so sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci tot lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău; să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiică ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua odihnă și a sfințit-o.” Exodul 20:8-11.

Observați că Dumnezeu a început această poruncă cu cuvintele “Adu-ți aminte”. Aceasta este pentru că **Dumnezeu a știut că va fi o încercare pentru a conduce pe oameni în mod greșit ca să uite de a păzi sfântă ziua a șaptea a Sabatului lui Dumnezeu.** Însă chiar mai mult decât atât.

Porunca Sabatului conține cele trei lucruri necesare pentru a face legea unui Împărat valabilă. Conține *NUMELE* dăătorului de lege–Lord; *POZIȚIA* Sa oficială– Creator; și *TERITORIUL* sau–cerul și pământul. Aceste trei lucruri sunt necesare în sigiliul roial al unui împărat. Astfel ziua a

șaptea a Sabatului conține sigiliul lui Dumnezeu pe care El l-a pus în Legea Sa pentru a o face valabilă. Pentru aceia care păzesc ziua a șaptea a Sabatului sfântă pentru Dumnezeu, El le va pune sigiliul Său pe frunțile lor (vezi Apocalipsa 7:3). Aceasta este pentru că Sabatul este un semn de demarcație pentru întreaga lume care arată că Îl iubim și că-L servim pe Dumnezeu și nu pe om! Astfel Însuși Dumnezeu ne spune:

“Le-am dat și Sabatele Mele, ca să fie un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul, care-i sfințesc....Sfințiți Sabatele Mele, căci ele sunt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru!” Ezechiel 20:12, 20.

Deoarece ziua a șaptea a Sabatului conține sigiliul lui Dumnezeu, și este semnul de demarcație dintre Dumnezeu și poporul Său, atunci cum numește Biblia prima zi a săptămânii sau Duminica, care este ziua făcută sfântă de Roma?

“Și a făcut ca toți mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul aceasta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei.” Apocalipsa 13:16-17.

Istoria ne arată în mod concludiv că biserica Romano Catolică este această putere a fiarei raportată în Apocalipsa 13:1-10, atât cât și puterea Cornului Mic din Daniel 7 (vezi [Apedix A](#)). S-a profetit că această putere a cornului mic se va gândi să schimbe Legea lui Dumnezeu (vezi Daniel 7:25)! Așadar, care este acest semn al Catholicismului Roman sau al Fiarei? După cum sigiliul și semnul lui Dumnezeu este păstrarea sfântă a zilei a șaptea a Sabatului, atunci semnul Fiarei trebuie să fie păzirea Duminicii după ce ști că aceasta nu este ziua de închinare a lui Dumnezeu! Iar Roma recunoaște aceasta în mod deschis!

“Duminica este semnul autorității...biserica este deasupra Bibliei, iar această transferare al observării Sabatului este dovada acestui fapt.” *Catholic Record of London*, Ontario, Canada, September 1, 1923.

“Desigur Biserica Catolică pretinde că schimbarea (de la Sabatul Sâmbetei la închinarea Duminicii) a fost fapta ei....Și că această faptă este un semn al autorității ei eclesiastice în lucrurile religioase.” H.F. Thomas, Chancellor of Cardinal Gibbons.

Membrii ai Bisericii Catolice au fost învățați să recunoască autoritatea Papei și a bisericii lor ca fiind mai mare decât autoritatea lui Dumnezeu, iar prin aceasta ei se simt perfect satisfăcuți în observarea poruncii Romei prin păstrarea primei zile ale săptămânii ca zi sfântă. Însă membrii diferitelor biserici creștine nu recunosc autoritatea bisericii Romei. Cu toate acestea ei continuă să se închine în ziua Duminicii– o zi pentru care doar biserica Catolică pretinde autoritatea ca s-o facă sfântă. Astfel, fie că creștinii recunosc sau nu, prin continuarea lor de a se închina în ziua Duminicii ei ascultă de porunca bisericii Romano Catolice și Papei lor, și nu de porunca lui Dumnezeu!

“E bine pentru a aminti Prezbiterienilor, Bapțiștilor, Metodiștilor, și tuturor celorlalți creștini, că Biblia nu-i suportă niciunde în observarea lor a Duminicii. Duminica este o instituție al Bisericii Romano Catolice, iar aceia care observă ziua aceasta, observă porunca Bisericii Catolice.” Priest Brady, în an address reported în *The News*, Elizabeth, New Jersey, March 18, 1903.

Prin a asculta de porunca Romei și nu de cea a lui Dumnezeu, creștinii care păzesc Duminica se închină și aduc omagiu Papei Catolicismului, și nu Dumnezeului cerului—iar Roma înțelege aceasta foarte clar!

“Biserica Catolică a fost...care a transferat această odihnă la Duminică în amintirea învierii Domnului nostru. Deaceea observarea Duminicii de către Protestanți este un omagiu pe care ei îl plătesc, în ciuda lor, autorității bisericii Catolice.” Monsignor Louis Segur, *Plain Talk About the Protestantism of Today*, p 213.

“Protestanții...acceptă Duminica mai degrabă decât Sâmbăta ca o zi de închinare publică după ce biserica Catolică a făcut schimbarea ... **În observarea Duminicii, ei acceptă autoritatea reprezentantului bisericii, Papa.**” *Our Sunday Visitor*, February 5, 1950.

“Deseori am oferit o mie de dolari oricăruia poate să-mi dovedească doar din Biblie că trebuie să păstrez Duminica sfântă. Nu există o asemenea lege în Biblie. Aceasta este o lege doar a bisericii Catolice sfinte. Biblia spune, ‘Adu-ți aminte de ziua a șaptea că s-o sfințești.’ Biserica Catolică spune: ‘Nu. Prin puterea mea divină voi da la o parte ziua Sabatului și vă poruncesc să păstrați sfântă prima zi a săptămânii.’ Și iată! **Întreagă lume civilizată se închină în ascultare reverență către porunca bisericii Catolice sfinte.**” father T. Enright, C.S.S.R. of the Redemptorist College, Kansas City, în a lecture at Hartford, Kansas, February 18, 1884, printed in *History of the Sabbath*, p 802.

Așadar, orice creștin care continuă din bună știință să se închine Duminică— în prima zi, în timp ce ei știu că Sabatul Bibliei Domnului este Sâmbăta— ziua a șaptea, ei arată prin aceasta că ei iubesc și că urmează minciuna omului, în loc să iubească și să urmeze adevărul lui Dumnezeu! Ei arată deasemenea că ei sunt mulțumiți să slujească și să se închine autorității Papei Catolicismului, și nu Domnului Dumnezeu al Bibliei. Astfel ei sunt în pericol mare de a primi semnul fiarei și să fie pierduți, în loc să primească sigiliul viului Dumnezeu și să câștige viața veșnică! Și de ce vor fi ei pierduți? Pentru că ei urmează o poruncă a bisericii Romano Catolice, și nu porunca lui Dumnezeu; ei urmează cuvântul oamenilor întemeiat pe tradiție, și nu pe cuvântul lui Dumnezeu întemeiat pe Scripturi! Iar Roma înțelege aceasta foarte bine.

Biserica Romano Catolică provoacă cu îndrăzneală pe toți oamenii creștini ca să renunțe la Duminică, și să meargă înapoi doar la Biblie ca autoritatea lor și prin care să păzească ziua a șaptea sau Sâmbăta sfântă, sau fie să renunțe la Biblie ca singura lor temelie de adevăr doctrinal, și să vină înapoi pe deplin la biserica lor mamă Romano Catolică!

“Duminica este întemeiată, nu pe Scriptură, ci pe tradiție, și este în mod distinct o instituție Catolică. Și deoarece nu există scriptură pentru transferul zilei de odihnă de la ultima la prima zi a săptămânii, Protestanții trebuie să păstreze Sabatul lor Sâmbăta și astfel să lase pe Catolici în posesie deplină a Duminicii.” *Catholic Record*, September 17, 1893.

“În ce privește schimbarea Sabatului Iudaic la Duminica creștină, doresc să vă atrag atenția la următoarele fapte:

“1) Că Protestanții, care acceptă Biblia ca singura lor regulă de credință și religie, ar trebui să se întoarcă la observarea Sabatului. Faptul că ei n-o fac, ci dimpotrivă observă Duminica, aceasta îi minimalizează în ochii oricărui om gânditor.

“2) Noi Catolicii nu acceptăm Biblia ca singura regulă de credință. Pe lângă Biblie noi avem Biserica vie, autoritatea Bisericii, ca regulă care să ne călăuzească. Noi spunem, această Biserică, instituită de Hristos care să învețe și să călăuzească omul prin viață, are dreptul să schimbe legile ceremoniale al Vechiului Testament și de aceea, noi acceptăm schimbarea ei al Sabatului la Duminică. Noi spune pe față, da, Biserica a făcut această schimbare, a făcut această lege, după cum ea a făcut multe alte legi, ca de exemplu, abstenența Vinerii, preoția fără căsătorie, legile în ce privește căsătoriile amestecate, regularea căsătoriilor Catolice și o mie de alte legi....

“Întotdeauna e de răs, în a vedea bisericile Protestante la amvon și în legislație, cerând ca Duminica să fie observată, pentru care nu este nimica în Biblie.” Peter R. Kraemer, *Catholic Church Extention Magazine*, USA (1975), Chicago, Illinois, “Under the blessing of the Pope Pius XI.”

“Argumentele...sunt întemeiate cu fermitate pe cuvântul lui Dumnezeu, și studiind îndeaproape cu Biblia în mână, nu lasă scăpare pentru protestantul conștiincios cu excepția abandonării închinării la Duminică și să se întoarcă la Sâmbăta, poruncită de învățătorul lor, Biblia, sau nedoritori să abandoneze tradiția Bisericii Catolice, care cere păzirea Duminicii, și pe care ei au acceptat-o în opoziție directă învățătorului lor, Biblia, ei o acceptă (pe Biserica Catolică) în mod consistent în toate învățăturile ei. **Judecata și rațiunea cere acceptarea uneia sau alteia al acestor alternative: fie Protestantism și păzirea Sâmbetei, sau Catholicism și păzirea sfântă a Duminicii. Compromisul e imposibil.**” James Cardinal Gibbons, în *Catholic Mirror*, December 23, 1893.

Acuma, lucrul acesta este pentru dumneavoastră să-l rezolvați: Doriți să fiți un candidat pentru a primi semnul Catholicismului prin a urma minciuna de a vă închina Duminică– în prima zi a săptămânii și să vă pierdeți viața veșnică? Sau doriți să fiți un candidat pentru a primi sigiliul și semnul lui Dumnezeu prin a urma adevărul și a vă închina doar în ziua Sâmbetei– ziua a șaptea a Sabatului și astfel să câștigați viața veșnică prin Isus Hristos? Această mare decizie solemnă este pentru a fi făcută de dumneavoastră, și Dumnezeu să fie laudat că ați făcut o asemenea alegere!

Însă când toată raționarea, teoriile, și scuzele pentru a păstra Duminica sfântă în loc de Sabatul Bibliei sunt cu totul examinate, **Scripturile următoare declară cu claritate cece poporul lui Dumnezeu trebuie să facă în această mare controversă:**

“Noi trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni.” Fapte 5:29.

“Ferice de cei ce-și spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate! Afară sunt câinii, vrăjitorii, ucigașii, închinătorii la idoli, și oricine iubește minciuna și trăiește în minciună!” Apocalipsa 22:14-15.

“Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.” Eclesiastul 12:13-14.

Fie ca Dumnezeu să ne ajute cu har, putere, și curaj pentru a păstra poruncile Sale prin care ne vom arăta credințioșii doar către autoritatea lui Dumnezeu slujindu-L și închinându-ne doar Lui. **Fie ca Dumnezeu să ne ajute să nu urmăm o minciună, și nici să nu ne dăruim credințioșia și slujirea autorității oricărei biserici, și nici Papei, sau oricărui alt om, în locul lui Dumnezeu.**

APENDIXUL A

Fiara și Cornul Mic

Puterea fiarei din Apocalipsa 13:1-10 a intrigat creștini de-alungul sutelor de ani. S-au adus multe speculații ca ceea ce ar putea să fie, natura acesteia și timpul când să apară. Această atenție e bine plasată, pentru că Biblia aduce o avertizare foarte puternică despre această putere a fiarei. Însă speculația nu este necesară.

În profeția Bibliei, apele politice sunt reprezentate deseori prin animale, sau “fiare”. Această practică nu este limitată doar în timpurile biblice, pentru că noi și acuma folosim simboluri de animale pentru a reprezenta țările de astăzi. Însă ivirea acestei fiare particulare este diferită de oricare alt animal pe care noi îl cunoaștem și se pare să fie format din diferite fiare puse împreună într-una. Astfel noi nu putem să-l numim printr-un nume specific al vreunui animal, asemenea unui leu sau unui urs; și deaceia a devenit un lucru comun și cunoscut s-o numim Fiara, sau fiara asemenea unui leopard, sau o fiara amestecată.

Această Fiară este de un asemenea interes pentru că cere închinare în opoziție cu Dumnezeu. Și este împotriva acestui sistem fals de închinare, împreună cu cei care fac parte de aceasta, că Dumnezeu Își va turna mânia Sa neamestecată cu îndurare!

“Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: ‘Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat, neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.’ Apocalipsa 14:9-10.

Uitându-ne la versetele care aparțin acestei puteri ale Fiarei, noi observăm că există multe caracteristici sau chei care ajută să identificăm pe cine reprezintă. Examinând fiecare punct, ar trebui să devină destul de clar cine este această putere a Fiarei.

“Apoi am stat pe nisipul mării. Și am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete; pe coarne avea zece cununi împărătești, și pe capete avea nume de hulă. Fiara pe care am văzut-o, semăna cu un leopard; avea labe ca de urs, și gură ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare. Unul din capete părea rănit de moarte; dar rana de moarte fusese vindecată. Și tot pământul se mira după fiară. Și au început să se închine balaurului, pentru că dăduse puterea lui fiarei. Și au început să se închine fiarei zicând: ‘cine se poate asemăna cu fiara, și cine se poate lupta cu ea?’ I s-a dat o gură, care rostea vorbe mari și hule. Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. Ea și-a deschis gura, și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, și să-I hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer. I s-a dat să facă război cu sfinții, și să-i biruiască. Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam. Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului, care a fost junghiat.” Apocalipsa 13:1-8.

Mulți oameni se uită după o putere diabolică care își va forța calea în arena politică, silind pe creștini să abandoneze credința lor prin a înființa un guvern de forță nereligioasă. Noi trebuie să observăm că acolo există închinare cu această putere. Versetul 8 declară că toți oamenii de pe pământ se vor închina acesteia, cu excepția acelorora al căror nume le sunt scrise în cartea vieții Mielului. Și doar aceia ale căror nume le sunt scrise în acea carte a vieții vor fi mântuiți! Isus a

vorbit foarte clar atunci când El a declarat că “îngustă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o găsesc.” Matei 7:14.

Mai târziu în aceeași predică Isus a făcut o altă declarație profundă: “Nu orișicine-Mi zice: ‘Doamne, Doamne!’ va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: ‘Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău? Atunci le voi spune curat: ‘Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine voi toți care lucrați fărădelege.’” Matei 7:21-23.

Din aceste versete putem concluda că **marea majoritate a creștinilor nu vor fi gata pentru a întâlni pe Hristos când El Se va reîntoarce**. După profeție, toți aceștia vor fi găsiți închinându-se puterii Fiarei. Această faptă trebuie să ne spună ceva despre natura acestei Fiare; pentru că dacă această putere ar fi pretins să fie anticreștină, după cum atât de mulți se așteaptă, foarte puțini în lumea creștină ar fi găsiți să se închine acesteia.

Punctul următor de observat este că această Fiară are trupul ca un leopard, iar în Daniel 7:6 națiunea Greacă e reprezentată de un leopard (vă rog să scrieți pentru a primi broșura noastră despre **“Ridicarea și Căderea Împărațiilor Lumii”**). Câțiva oameni realizează cât de complet filozofia păgână a Greciei a capturat lumea, și deasemenea a jucat un rol important în formarea gândului în biserică.

Câțiva folozofi greci sunt faimoși pentru impactul pe care ei l-au avut asupra gândului uman. De-alungul anilor mijlocii, când Biblia a fost proscrisă, oamenii s-au uitat la Plato, Aristotele și la Socrate pentru lumină. După cum cineva ar putea să se aștepte, folozofia lor păgână a permiat foarte mult gândirea religioasă, ajutând să formeze pe mulți despre conceptele care au devenit o parte al credinței creștine, însă pentru care nu a existat suport biblic.

De exemplu: Plato a crezut în imortalitatea sufletului. În înțelegerea sa, eroi și oameni renumiți au mers, după ce au murit imediat în palate și locuri de onoare, în timp ce oamenii de rând au mers jos în locurile infernale pentru a fi pedepsiți pentru păcatele lor până când au fost curățați. Aici vedem credința religioasă al înălțării sfinților în ceruri după moarte, și deasemenea doctrina purgatorului.

Plato a crezut deasemenea în conceptul separării sufletului de trup. El a crezut că aceasta a fost îndeplinită prin pedepsirea trupului, prin sărăcie adusă asupra lor în mod intenționat, și prin separare de societate. Astfel s-a așezat temelia pentru ridicarea credinței în viața monastică și penitențe.

Un alt lucru de notat este că această Fiară a ieșit din apele mării. După Apocalipsa 17:15, apele reprezintă “popoare, mulțimi, națiuni, și limbi.” Astfel ceea ce acest text ne spune este că atunci când această putere s-a ridicat la putere, s-a ridicat dintr-un teritoriu care a fost populat foarte dens— asemenea Europei, și nu din deșert— sau o zonă care a fost puțin populată.

Este important de înțeles că această putere a Fiarei a fost deasemenea profețită să continue 42 de luni, sau trei ani și jumătate de timp profetic. Folosind calendarul iudaic de 30 de zile pentru fiecare lună, 42 de luni sau 3 ½ de ani ar însemna 1260 de zile profetice. În profeția biblică, fiecare zi de timp profetic este egal cu un an literal (vezi Numeri 14:34; Ezechiel 4:6). Astfel noi înțelegem că această Fiară va domni peste 1260 de zile profetice sau 1260 de ani literali.

Cornul cel Mic

În Daniel 7, aceiași putere a Fiarei este asemănată cu un Corn Mic sau o împărăție care se desrădăcinează și distruge alte trei coarne sau împărății, și apoi vorbește cuvinte de hulă sau blasfemie împotriva lui Dumnezeu (vezi Daniel 7:8, 20-25). Această putere a dominat “pentru o vreme, două vremi și o jumătate de vreme” Daniel 7:25. “O vreme” reprezintă un an în profeția biblică. Puterea acestui corn mic a trebuit să stăpânească pentru o vreme– sau un an, două vremi– sau doi ani, și o jumătate de vreme– sau o jumătate de an. Aceasta va egala cu trei ani și jumătate, sau iarăși 42 de luni sau 1260 de zile profetice sau ani literal. Astfel profețiile în dreptul Fiarei și al puterii Cornului Mic se referă la aceiași putere religioasă.

În timp ce amândouă profețiile ne arată că puterea identificată a trebuit să domnească 1260 de ani literal, când a început această perioadă? Un alt punct semnificativ care ne ajută să stabilim timpul pentru ridicarea acestei puteri, este că i s-a dat scaunul, autoritatea și puterea ei de la balaur.

În timp ce acest balaur se referă la Satana (vezi Apocalipsa 12:9), se referă în mod mai specific la Împărăția Romană păgână pe care Satana a folosit-o pentru a încerca să ucidă pe copilul Hristos imediat ce s-a născut (vezi Matei 2:1-18; Apocalipsa 12:2-5). Scaunul de domnie al Împărăției Romane a fost însăși cetatea Romei. Și după data căderii Împărăției Romane a fost 476 î.Hr., este clar că această putere a Fiarei n-a putut să fie bine întemeiată cu scaunul și autoritatea ei după acest timp.

Atunci, cine ar putea să fie această putere a Fiarei? Când Împărăția Romană a căzut, împărăția ei a fost împărțită în 10 națiuni sau state. Și care a fost puterea religioasă care s-a ridicat din ruinele Romei păgâne? Pretinzând titlurile și puterea Împăraților ei predecesori, Biserica Romano Catolică în mod gradual a căutat să-și extindă puterea peste aceste 10 națiuni ale Europei. Curând capurile acestor națiuni și-au primit coroana lor și au domnit mai mult sau mai puțin în supunerea autorității Romano Catolice. În timp ce unii ar putea să argumenteze că papalitatea este în mod primar o putere religioasă, noi trebuie să înțelegem că este deasemenea o putere catolică care trimite și primește ambasadori și funcționează ca un stat politic.

O dată cu câștigarea puterii de către Biserica Romano Catolică și deasemenea control asupra acestor națiuni ale Europei, a devenit evident că toate cu excepția a trei națiuni– Herulii, Vandalii și Ostrogoții– au fost în favoare, sau s-au supus regiunii și autorității Catolice. Deaceia biserica Catolică a făcut război împotriva acestor trei națiuni, și le-a dezrădăcinat în succesiune (Herulii în 493, Vandalii în 534, și Ostrogoții în 538)– **exact după cum Biblia a prezis despre această putere a Fiarei sau al Cornului Mic!** Astfel 538 este punctul de pornire pentru stăpânirea Fiarei.

Deasemenea s-a arătat că la sfârșitul stăpânirii acestei Fiare, după 1260 de ani, puterea ei a trebuit să fie întreruptă, și că va primi o rană de moarte care s-a părut să fie o lovitură de moarte. Cu toate acestea această rană trebuia fie vindecată, și aceiași putere să exercite autoritate asupra împăraților pământului.

Începând cu data de 538, biserica Catolică a domnit exact 1260 de ani, și apoi și-a primit rana ei de moarte în anul 1798. Armatele lui Napoleon au mărșăluit de-alungul Europei, distrugând monarhie și biserică. Generalul francez Bertier, a mers în Roma și a luat pe papa Pious VI prizonier și s-a întors cu el în Franța pentru a-și trăi zilele rămase în exil. Astfel biserica Catolică a fost pentru o vreme fără un lider vizibil care să domnească asupra ei. Aceasta a fost cu siguranță o lovitură de

moarte pentru biserică, pentru că fără un papă și un lider vizibil, biserica Catolică a fost moartă! A stăpânit pentru 1260 de ani, iar acum a fost fără putere— așa cum a declarat profeția.

Mulți au crezut că biserica a venit la sfârșitul ei și că niciodată nu va mai fi o figură semnificativă în afacerile politice. Pentru mulți ani această vedere a rămas neschimbată, însă în 1929, Cardinalul Gasparri și Benito Mussolini au semnat concordatul care a restaurat puterile temporale papalității. Vaticanul a început iarăși să funcționeze așa cum a făcut mai înainte.

Nimeni nu se îndoiește că de atunci papalitatea și-a recâștigat mult din prestigiul ei pierdut cu două secole mai înainte. În anii 1950 când Harry Truman a încercat să trimită un ambasador oficial la Vatican, s-a ridicat un asemenea protest că n-a fost posibil ca el să reușească să facă aceasta. Însă 30 de ani mai târziu, când președintele Reagan a încercat să îndeplinească același lucru, el s-a întâlnit cu puțină opoziție și a avut succes.

Un alt punct remarcabil este că această Fiară a avut picioarele ca un urs. Ursul din Daniel 7:5 reprezintă împărăția Mezilor și Perșilor, iar ei au avut o metodă de guvernare specifică a lor. Când împăratul Mezilor și Perșilor au înființat o lege, el a fost considerat să fie infailibil. O dată ce a fost înființată, n-a fost posibil să schimbi legea (vezi Daniel 6:8, 12, 15). Aceasta își găsește copia în doctrină infailibilității papei când el poruncește și definește puncte de lege și doctrină.

Deasemenea, pe capul Fiarei a fost nume de hulă. Conceptul biblic de blasfemie se găsește în Marcu 2. Conducătorii poporului iudeu au acuzat pe Isus de blasfemie pentru a pretinde să ierte păcatele, o prerogativă aparținând doar lui Dumnezeu (vezi versetele 5-7). Această autoritate este pretinsă de biserica Catolică deasemenea.

Ultimul punct de notat, este că profeția declară că această putere a Fiarei va face război cu sfinții lui Dumnezeu. Nimeni din cei care au o cunoaștere a istoriei poate să negheze că această descriere, fără îndoială se potrivește bisericii Romano Catolice. **S-a estimat în mod conservativ că biserica Catolică a cauzat peste 50 de milioane de oameni să fie puși la moarte de-alungul celor 1260 de ani.** De ce au fost acești oameni uciși? Pentru că ei au urmat adevărul Bibliei și conștiința lor, chiar dacă aceasta s-a diferit de învățătura stabilită și de autoritatea Bisericii. Astfel este clar că Fiara din Apocalipsa 13:1-10 și Cornul Mic din Daniel 7, fără nici o greșală se referă la biserica Romano Catolică!

În timp ce este adevărat că toleranța religioasă este mult mai răspândită astăzi decât în trecut, profeția biblică ne îndreaptă spre faptul că aceasta nu vă rămâne astfel pentru totdeauna. Această rană de moarte va fi vindecată pe deplin, iar curând biserica Catolică își va recâștiga puterea ei pierdută. Apoi, împreună cu acele biserici creștine care sunt unite cu ea și care reflectă imaginea ei, ele vor reînvia persecuția din trecut împotriva acelor care refuză să accepte și să rămână sub autoritatea, credința și practica lor religioasă— alegând mai degrabă să urmeze adevărul Bibliei și conștiința lor (vezi Apocalipsa 13:15-17).

Noi înțelegem că Dumnezeu n-a dat aceste profeții biblice ca o inculpare împotriva oamenilor în mod individual, ci mai degrabă împotriva sistemelor religioase apostaziate. Dumnezeu a trimis poporului Său aceste avertizări profetice pentru ca ei să nu devină implicați în această apostazie a Romei în mod inocent, sau în oricare alte biserici creștine care sunt unite cu ea.

În Apocalipsa 18, Dumnezeu se referă la aceste sisteme religioase și apostaziate ca fiind Babilon. În aceste ultime zile, noi vedem că tot așa după cum Dumnezeu a chemat pe Lot afară din

cetatea cea rea a Sodomei înainte de distrugerea ei (vezi Geneza 19), tot așa El trimite o chemare poporului Său de astăzi “Ieșiți afară din mijlocul ei, poporul Meu”: pentru a se separa de toate aceste sisteme religioase apostaziate, “pentru ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și ca să nu primiți din plăgile ei” Apocalipsa 18:4.

Dumnezeu avertizează poporul Său cu claritate să nu fie unit cu bisericile apostaziate sau cu cei necredincioși, ci să rămână separați de ei toți. Dacă ei vor continua să rămână membrii al acestora sau să fie uniți în vreun fel cu ele, ei nu vor fi curați înaintea lui Dumnezeu, El nu îi va considera ca fiii și fiicele Lui, iar ei își vor pierde viața veșnică!

“Nu vă înjuțați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idoli? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: ‘Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.’ Deaceea: ‘Ieșiți din mijlocul lor, și despățiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.’ 2 Corinteni 6:14-18.

“Plecați, plecați, ieșiți din Babilon! Nu vă atingeți de nimic necurat! Ieșiți din mijlocul lui! Curățiți-vă, cei ce purtați vasele Domnului!” Isaia 52:11.

“Sculați-vă și plecați, căci aici nu este odihnă pentru voi; căci din pricina spurcăciunii, vor fi dureri și vă va distruge cu dureri distrugătoare.” Mica 2:10 (tradus din Engleză).

Datorită iubirii mari a lui Dumnezeu pentru cei care sunt încă în legătură cu aceste sisteme religioase de apostazie, pentru ca cei care Îl iubesc în sinceritate și din toată inimă, El îi avertizează pentru a scăpa de pericolul cel mare în care se află. Prin iubirea și îndurarea Sa cea mare, El îi cheamă afară din toate bisericile, pentru ca să evite de a fi distruși împreună cu Babilonul, **și să fie mai degrabă în legătură cu Hristos și împărăția neprihănirii Sale, și astfel să câștige viața veșnică.**

“Fugiți din Babilon, și fiecare să-și scape viața, ca să nu pieriți în pierirea lui...ieșiți din mijlocul lui poporul Meu, și fiecare să-și scape viața, scăpând de mânia aprinsă a Domnului!” Ieremia 51:6, 45.